

Strikket seleskjørt med broderi.

7-8 års alderen.

Strikk skjortet av et fast ikke for tynt ullgarn på pinner nr. 2½.

Forbredd: Legg opp 248 m. og strikk 8 piner perlestrikkning til kant nedentil. Gå over til glattstrikkning. En p. rett og en pinne vrangt og strikk 8 p. Fell av 4 m. på følgende måte: strikk 58 m., ta to sammen, strikk 3 m., ta to sammen, strikk 110 m., ta to sammen, strikk 3 m., ta to sammen, strikk 58 m. Dette gjentas hver 5 pinne. Neste gang blir det 57 m. på hver side, 114 m. på midten osv. Når bredden måler 35 cm. felles av på en pinne til 103 m. Strikk 4 p. og fell av.

Bakbredden strikkes på samme måte.

Selene: Legg opp 23 m. og strikk de 5 ytterste m. perlestrikkning og de midterste 10 m. i glattstrikkning. Strikk en passende lengde eller ca. 53 cm.

Beltet: Legg opp 29 m. og strikk som selene.

Belte og sele broderes med små blomster og ranker i friske farger eller ensfarget hvitt, i korssting eller rutemonster.

Selene og beltet må fores og skjæret syes sammen i sidene og syes til beltet, i en splitt i venstre side syes en glidelås. Sy selene fast så de danner kryss i ryggen. I. S.

Etterspill etter brødrene Mikael og Paul Staksruds død.

HS beskyldes for tortur, tyveri og to mord. Nå forlanger hjemmestyrkene full utliffning i saken.

101859

En eneste sak verserer nå for retten på Hadeland. Angiveren Paul Staksrud — en bror av skøyteleperen Mikael Staksrud — bl. 9. mai 1945 skutt av Hjemmestyrkene, da han gjorde motstand ved arrestasjon. Saken ble behandlet av myndighetene på vanlig måte, og den ble henlagt av rikssadvokaten.

Nå skal hele affæren ruller opp igjen, fordi de pårørende har nyttet adgangen til å kreve rettslig etterforskning, — og den avdøde bror, hustru og svigerfar har samtidig framsatt de voldsomste beskyldninger mot Hjemmestyrkene. Beskyldningene går ut på mord, tyveri og tortur. Samtidig antydes at det skal være en sammenheng mellom Paul Staksrud død og «mordet» på skøyteleperen Mikael Staksrud høsten 1940.

Ved den rettslige forundersøkelse forlangte Hjemmestyrkene at det skulle bli adgang til offentlig referat for at det kan bli luftet ut i denne saken, som det har vært skumlet mye om — særlig på NS-hold på Hadeland. Retten gikk med på dette. Hjemmestyrkene har samtidig inngitt anmeldelse for falsk anklage mot offentlig tjenestemann og for injurier.

Det offentlige hadde ikke tilkalt noen i saken, men den som beskyldningene i første rekke var rettet mot, sersjant Jens Gjerdingen, Jevnaker, har begjært seg sikket. Han møtte i retten med forsvarer Ole Borge som forsvarede. Fornærmede, Peder Staksrud, Rjukan, førte selv sin sak.

Peder Staksrud gjentok i retten sine beskyldninger om mord, tortur og tyveri, men det var vanskelig å få ham til å rette beskyldningene mot noen bestemt. Han mente at det kunne ikke ha gått for seg på denne måte som Gjerdingens forklaring gir inntrykk av. Det vesentlige er at liket — som var tre uker gammelt, da det ble utlevert til familien — skulle ha merket på kroppen etter tortur.

Fru Staksrud har forklart at liket skulle ha et skuddår i benet foruten to skudd i hodet, samt et sår i halsen som «antakelig» stammet fra en bajonett. Avdødes fingre var kløvet etter midten, og en av fingrene var brukket. De hang sammen i tuppene og ved roten. Øynene var slått inn, og liket var grønt fra beltestedet til brystet, og det så ut som han var torturert med ståltråd etter beste tyske gestapomonster. Peder Staksrud framsatte også formodningen om at Paul Staksrud ble «myrdet», fordi han visste for meget om «morden» på Mikael Staksrud, — men etter vitneforklaring var det ikke mulig å få ham til å gi et fornuftig svar på hvem det var han sikket til. For han trodde at hverken sersjant Gjerdingen eller Milorg-distriktsjefen kunne mistenkes. Atskillig av hans påstander under saken virket direkte forvirret, og forsvareren antydet til slutt at man kanskje burde få ham mentallundersøkt.

Av sersjant Gjerdingens forklaring gikk det fram at Paul Staksrud var ansatt for å være den farligste nazist på Hadeland. Distriktsjefen hadde ved nyttår 1945 gitt ordre om at Paul Staksrud skulle likvideres, og Gjerdingen var blitt utsett til å gjøre det. Likvidasjonen ble imidlertid ikke satt i verk. Ved kapitulasjonen da de andre nazistene satt hjemme og lot seg arrestere, tok Paul Staksrud med seg et haglgjær og dro på skauen. Han var imidlertid så uheldig at han tok inn på en hytte midt i det område hvor Hjemmestyrkene holdt på å mobilisere. Sersjant Gjerdingen, som var troppsfører i Hjemmestyrkene, og hadde ligget på skauen et år, kom tilfeldigvis forbi den hytta hvor Paul

Staksrud hadde tatt inn. Han skred da omgående til arrestasjon — men istedenfor å adlyde ordren om å rekke hende i været, kastet Paul Staksrud seg lynsnart framover og tok tak i geværlopet.

En kamp utspant seg i de nærmeste sekunder. Staksrud, som var en meget kraftig kar, forsøkte å vri seg geværet fra HS-mannen, og holdt seg samtidig på innsiden av veggen for å unngå skudd. Sersjanten trakk da av og forsøkte å ramme Staksrud i skulderen. Skuddet gikk gjennom dørkarmen og tråff Staksrud i det ene øyet. Nazisten døde på stedet. Det ble bare avfyrt ett skudd.

På ordre fra områdesjefen ble liket foreløpig lagt ut i skogen, og rapport ble gitt til de militære overordnede. Da saken ble behandlet som et militært anliggende av Hjemmestyrkene, gikk det ikke utover å få liket ble utlevert og saken overført til politiet.

Distriktsjefen, redaksjonssekretær Hasselknippe, betegnet Paul Staksrud som «Milorg-flende nr. 1» på Hadeland. Man hadde god grunn til å regne ham som farlig angiver — noe som man har fått ytterligere bevis for etter frigjøringen. Det forelå et betydelig materiale da distriktsjefen ved nyttår ga ordre om at Paul Staksrud skulle likvideres. Dette hadde intet med straff å gjøre — det var en ren militær forholdsregel som var nødvendig, fordi Staksrud gikk og snuste på skauen, tydeligvis for å komme på spær etter Hjemmestyrkene. Gjerdingen ble utpekt til å utføre likvidasjonen, fordi han var en særlig sto og pålitelig kar. Denne likvidasjonsordre hadde forøvrig intet med saken å gjøre. Gjerdingen skulle her foreta en ordinær arrestasjon, og skuddet ble avfyrt i selvforsvar. Det var en selvfølge at han brukte sitt våpen da nazisten satte seg til motverge, og det ville vært en pliktforsømmelse av Gjerdingen, hvis han ikke hadde gått til arrestasjon, da han skjønte at Staksrud var i mobiliseringsområdet Staksrud, som var hirdmann, måtte av Hjemmestyrkene betraktes som en av fienden.

Vitnet benektet bestemt at det var noen som helst sammenheng mellom Paul Staksrud og Mikael Staksruds død. Så vidt man hadde kjennskap til, skal Mikael Staksrud ha vært en god nordmann, og Hjemmestyrkene hadde iallfall intet utestående med ham.

Hamar formannskap.

I Hamar formannskaps siste møte forelå skriv fra Distriktsjefen der denne ber om å få utvidet adkomstvegen til jernbanens fraktgodsavdeling 0.75 m mot Stangevegen. Jernbanen er villig til å bære alle utgifter som er forbundet med dette arbeid. Bygningsrådet har anbefalt søknaden på vilkår av at det blir oppsatt et brystvørn på 40-45 cm høyde som mot Stangevegen blir forblendet ved innstøpt natursten og at det blir sørget for tilstrekkelig vannavløp for overvann i Stangevegen på denne strekning.

Formannskapet besluttet enstemmig etter innstilling fra rådmannen å innvilge jernbanens søknad på vilkår som foreslått av bygningsrådet.

Etter forslag fra rådmannen fattet formannskapet vedtak om å fornye kommunens bidrag til legging av galefortau med asfalt eller sementdekke fra kt. 1 til kt. 2 pr. kvm. fra 110-46. Dette bidrag kan også i 1946 og 1947 til stades de som tidligere har fått bidrag av Hamar kommune til legging av asfalt eller sementfortau. Forutsetningen herfor er at det legges helt nytt dekke.

Oltestad Festlokales to-kronerulling.

Dette har betalt og utfordrer:

Paul Pettersen: Thora og Edvard Nordhagen.

Johan Pettersen: Grethe Jensen, Egil Ziener.

Inger Evensen: Gunvor Kristiansen, Randi Norheim.

Kristoffer Hagen: Olaf, Martin og Johs. Stensrud.

Robert Stenberg: Kåre Olansen, Ingrid Bjerkeli.

Gudrun Paulsen: Margarete Jensen, Oddbjørg Aas.

Helga Ranseth: Karen Wiberg, Nils Ottesen.

Oddvar Johansen: Arne Kristiansen, Lillehagen, Karen Heggelund.

Anders Bjørnbakken: Nils Olli, Ragnar Ruhnø.

Randi Rom: Elias Monn, Torbjørn Gundersen.

Ester Jønsberg: Karin og Signe Grindal.

Ludvig Dyresen: Johan Engen, Pål Helmersen.

Thomas Kristiansen: Mathis, Gausstad, Thorodd Johnstad.

Herman Andersen: Jorun og Kristian Jensen.

Rolf Kristoffersen: Odd Kristiansen, Stenli, Rolf Myhrvang, Vang.

Olav Amundsen: Solveig Rolund, Else Berresen.

Aksel Larsen: Rolf Olstad, Arne Jensen, Myrvang.

Astri Larsen: Åse Bakken, Grete Jensen.

Ivar Hagen: Arne Iversen, John Fuglsang, Atlungstad.

Ole Synstad: Anders Hagen, Ole Gåvlin.

Thora Alsen: Malfrid og Sverre Alsen.

Majest Gyrud.

Melvin Lund: Ottar Øren, Olav Hansen.

Helga Engen: Thora Frantzen, Gunnar Larsen.

Helga Jørnstad: Johanne Olstad, Kirsti Guthus, Stange.

Ranveig Johnstad: Margit Kristiansen, Kirsten Lier.

Leif Blystad: H. Boiesen, Erik Sakrud.

Mina Halvorsen: Ester og Mar Martinen.

Johs. Bjørnbakken: Sigrud Hagen, Kristian Dalby.

Aksel Andersen: Nils Godtman, Olaf Andersen.

Kristoffer Nordstad: Aminda og Johan Hansen.

Jens Nordstad jr.: Leif Nygaard, Thor Hauge.

Emma Grøndal: Inger Pedersen, Mina Kristoffersen.

Karen Edvardsen: Klara Søber, Alvhild Bekkel.

Thorbjørn Pedersen: Sverre Lystad, Bernt Andersen.

Oskar Nordstad: Einar Næs, Gunnar Jørgensen.

Olav Olstad: Gudrun Nordstad, Anna Næs.

Fortsatt side

Storsvindel i Bergen.

En storentreprenør ved Bergen lentes storb penges under krigen og gjorde samtidig hjemmefronten stor tjener og etter kapitulasjonen gjorde han opp sitt mellemværende med likvidasjonsmyndighetene. Slik hadde det vært bra, men han forordnet samtidig en del obligasjoner gjennom en stråmann i Bergen. Denne fordelte oppgavene på om lag 90 personer som registrerte obligasjonene i sine hænder for en godtgjørelse. Sanktionsvindelen dreier seg om ca. 400.000 kroner.